

så oven i købet vil leve op til det, som man siger i principperne. Det mener jeg vi har grunde til at forvente, for det er jo en debat, der kører på et forholdsvis kvalificeret niveau.

Så jeg synes, vi skal sige både tak for, at vi har fået forslaget, og også tak for udfordringen. Hårdt arbejde er jo det bedste middel mod lediggang, og der er virkelig oplæg til hårdt arbejde i denne konvention, hvis ikke alle hr. Søren Søndergaards skrækvisioner, som har noget for sig, skal gå i opfyldelse alle sammen.

Så vil jeg i øvrigt også mene i forhold til diskussionen om Cuba, at det vel ikke er umuligt, at Cuba kan komme med, hvis de vil. Det kan vel hverken være hr. Søren Søndergaard eller SF, der skal sige, at heller ikke de skal leve op til krav om demokrati og god regeringsførelse. Jeg går ud fra, at hr. Søren Søndergaard er enig med mig i, at det er et godt krav at stille. Vi vil så bare gerne have det på sådan et niveau, at vi kan være bekendt at komme med det overalt i verden og ikke være sådan lidt selektive, som vi kender det i forhold til Mellemøsten f.eks., men at man virkelig gennemfører det hele vejen igennem, at vi kan få de her ting til at fungere.

Men vi vil gerne bede ministeren love os, at Danmark i hvert fald også vil synes, at Sydafrikaaftalen ikke er noget, man kan være stolt af, og at det altså ikke er særlig hensigtsmæssigt heller, når man kommer og ser ... Jo, der er jo et punkt til, og det er forholdet mellem EU's landbrugsordninger og så det, man kalder frihandel, sådan sagt lidt over til højre side af salen.

Den der forestilling om, at frihandel skulle være noget, kapitalister gik ind for, er altså en meget, meget stor misforståelse, som især har været udbredt på venstrefløjen, men indimellem også dukker op på højrefløjen, hvor de tror, at de går ind for frihandel. Nej, de skal have subsidier og kvoter og toldmure, og hvad ved jeg, og alt, hvad de kan for at få dem, knokler de også med. Så det må jo indgå i vores krav til en fair frihandel, at de der meget subsidierede ordninger, som bagefter skal ud og konkurrere med de her lande, hører op, hvis det her skal give mening.

Så tilslutning fra SF, men samtidig en erkendelse af, at det her er hårdt arbejde, som vi jo håber at vi ikke bliver alene om, men i hvert får regeringen og Enhedslisten med på.

Jeg kan godt høre, det bliver sværere at få Venstre og De Konservative med. De synes egentlig, at man skal sørge for, at de stærkeste beskyttes i deres eneret til verden, og så kan de svage sådan få lidt smuler fra de riges bord, og

en vognladning agurker i ny og næ kan de få lov til at sende til os.

Klaus Kjær (DF):

Da Dansk Folkepartis ordfører på dette beslutningsforslag, hr. Peter Skaarup, ikke kan være til stede, skal jeg på vegne af Dansk Folkeparti kort komme med partiets holdninger til forslaget.

Dansk Folkeparti kan i det store og hele tilslutte sig partnerskabsaftalen, Cotonou-aftalen, for udviklingssamarbejde mellem på den ene side EU-landene og på den anden side de 77 AVS-lande.

Det er fornuftigt, at der skabes øget markedsgang i EU til disse lande, som derved kan forbedre deres virkemuligheder i forhold til frihandel og dermed bedre økonomiske vilkår for deres industrier og eksport.

Dansk Folkeparti kan også støtte aftaler, der eventuelt kan indgås om tilbagetagelse af egne statsborgere og tilbagevenden. Dansk Folkeparti mener, at sådanne eventuelle aftaler skal indgås bilateralt af Danmark, i og med at vi har forbehold på området.

Søren Søndergaard (EL):

Det er selvfølgelig heller ikke en særlig vigtig aftale, eftersom der åbenbart er en række partier, som ikke ønsker at sige, hvad de mener om den. Det vil vi gerne, fordi vi mener, at det faktisk er halvstore ting, som er på dagsordenen.

Denne aftale, Cotonou-aftalen, er en fortsættelse af det gamle Lomé-system, som siden midt af 1970'erne har knyttet en lang række ulande til EU gennem et system af handelspræferencer, ordninger for ulandsbistand m.m.

Der har aldrig været nogen særlig anledning til at rose Lomé-aftalerne til skyerne. De har gennem tiderne været problematiske af en række grunde og har også på sine egne forudsætninger slået fejl på en række områder.

Der har dog været visse fordele knyttet til Lomé-aftalerne for mange af de mindst udviklede lande, ikke mindst de handelspræferencer på EU-markedet, som har været et bærende element lige fra begyndelsen.

I dag går den globale udvikling i en anden retning end ved Lomé's begyndelse. I dag går den globale udvikling i retning af frihandel, som står højt på menuen, og det har allerede fået en del konsekvenser for Lomé-landene. Man behøver bare at tage en sag som banansagen frem for at vise, hvilke problemer der ligger gemt i WTO-systemet.